

בסוכה אמא

סיפור ולימוד יומי לחג הסוכות

בסוכה אמא

לא יודע איך זה במשפחה שלכם, אבל אצלינו סדר המקומות בסעודות שבת זה בלאגן מטורף! בניה לא רוצה לשבת ליד יעלי, רננה מסכימה לשבת רק ליד אמא ועטרת מתעצבנת שהיא תמיד יושבת ליד נעם שמלכלך לה את הבגדים כשהוא אוכל. בקיצור יש לנו רגעים ארוכים מאוד עד שסוף סוף מתחילים את הקידוש. לכן לאחרונה אבא ואמא החליטו על מקומות קבועים בכל שבת וככה נחסכות המלחמות.

הבעיה היא שאבא ואמא לא לקחו בחשבון את סוכות...

"אין מצב בעולם, אני לא יושב שם, אני יושב רק ליד המאוורר", טען בניה בתוקף כשהוא עושה לאמא פרוץ של מלפפון חמוץ.

"תשכחו מזה, רק אני יושבת ליד סבתא" הסבירה לכולנו עטרת, כאילו היא המחליטה כאן על משהו. רננה אמרה שאחרי שבכל שבת היא תמיד יושבת במקום הכי גרוע, הפעם מגיע לה לשבת בפתח של הסוכה בשביל שיהיה לה קצת אוויר.

יעלי בכלל טענה שהוויכוח הזה של כולנו, רק מוכיח כמה אנחנו לא בוגרים ורק היא הבוגרת כאן ולכן היא היחידה שיכולה להחליט איפה היא יושבת.

אני, כמו שאתם יודעים, ממש צדיק וותרן ובכיף הייתי מוותר לכולם, אבל אני פשוט חייב לשבת ליד סבא בסוכה, תמיד יש לו סיפורים מעניינים ואני חייב לשמוע מקרוב.

בקיצור, לילה ראשון של החג, הערב שבו חובה לאכול בסוכה, במקום לקדש, פתחנו במלחמת מצווה... "מתוקים!" אמר סבא בשלב שכבר היה נראה שבניה הולך להסביר לעטרת כמה דברים דרך הידיים...

"אתם יודעים, הגמרא אומרת שראויים כל ישראל לשבת בסוכה אחת, אני בטוח שתצליחו להסתדר עם המקומות, ואם זה קורה ממש עכשיו, יש לי סיפור לספר על סוכה במלחמה, מלחמה קצת אחרת."

המלחמה שלנו נפסקה לרגע וכולנו הקשבנו לסיפור המדהים של סבא.

סבא סיפר על מלחמת יום הכיפורים שהתרחשה לפני ארבעים ותשע שנים.

הרב חיים סבתו היה אז חייל, ובפרוץ המלחמה הוא מצא את עצמו יחד עם חבריו מנסה להגן על מדינת ישראל מפני הפלישה של הסורים ברמת הגולן. זה היה מצב נורא ואיום, סבא סיפר לנו.

המלחמה פרצה ביום הכיפורים, רבים מאוד נפגעו והרב סבתו וחבריו נלחמו למען עם ישראל.

כמעט ולא היה לחיילים זמן לאכול ובוודאי שלא היה זמן לבנות סוכה. הרב חיים סבתו היה מוטרד מאוד מהעניין והאווירה הייתה קשה ביותר.

לפתע לאחד החיילים היה רעיון, הוא לקח כמה ענפים וכיסה איתם בור ענק שיצר פגז סורי באדמה. "אתם מבינים", אמר סבא, "הפגז הזה, שירו הסורים בכדי לפגוע בחיילים שלנו, עזר לחיילים לקיים מצוות סוכה!"

"החייל שבנה את סוכת הפגז הזו קרא לרב סבתו שיבדוק את הסוכה, וכך הרב סבתו כותב" הקריא לנו סבא: "הסוכה הייתה כשרה כהלכתה. ארבע דפנות הבור, היו לה לדפנות, גובהה מעל עשרה טפחים, גודלה הוא יותר מראשו ורובו ושולחנו, והיא מסוככת בענפי אקליפטוס, דבר שגידולו מן הארץ ואינו מקבל טומאה. לא הייתה חסרה, אלא אדם מישראל שיבוא ויקדש בה, ויברך, ליישב בסוכה".

חיילים רבים נכנסו בזה אחר זה לסוכה, ולפתע בתוך כל החושך של המלחמה הם הרגישו שה' שומר ומגן על עם ישראל למרות המצב הקשה כל כך.

"אתם יודעים", סבא הביט בנו, "חכמינו נחלקו מהן הסוכות שעם ישראל ישב בהם במדבר".

"בטח!" בניה אמר ודאג שכולנו נדע שהוא יודע, "סוכות ממש כמו שלנו, או שהסוכות הללו היו ענני הכבוד שה' הגן על עם ישראל בעזרתם."

"נכון" חייך סבא, "הסוכה של הרב סבתו מזכירה לי את ענני הכבוד שהגנו על עמ"י, שהרי ה' לבסוף שמר על ישראל במלחמה הקשה הזו. והמלחמה שלכם, שכל אחד מכם דאג שיהיה לו נח" סבא ניסה לא לצחוק, "מזכירה לי את הסוכות שעמ"י בנה במדבר בכדי שיהיה להם נח."

אתם מצליחים לנחש האם אחרי מה שסבא סיפר המשכנו במלחמה שלנו?

מעניין, לא בכל מצווה אנחנו צריכים לחשוב על טעם המצווה, אבל במצוות סוכה פסק השולחן ערוך שכאשר אנחנו מקיימים את המצווה, אנחנו צריכים לזכור את ענני הכבוד שה' עשה לנו במדבר.

מישהו מהמשפחה יכול לשתף במקרה שבו ה' שמר עליו,

כמו שענני הכבוד הגנו על עם ישראל?

בסוכה אמא

א, יוה"ח

חבל שלא יהיו לנו אורחים בסוכה מחר, חשבתי לעצמי כשאני מנסה להירדם. "איי! את לא רואה לאן את הולכת?" צעקה רננה על עטרת או יותר נכון ממש צווחה עליה ממש רגע לפני שסוף סוף נרדמתי.

בלילה כשהסוכה שלנו מרוצפת במזרונים במקום האריחים שיש לנו בחצר, כל אחד שקם לשירותים או משהו כזה, דורך על אחד האחים שישן.

רק הבעיה הייתה שדווקא בלילה שאני ממש לא מצליח להירדם, עטרת קמה כל רגע מהמזרון שלה, נכנסה הבייתה ובדרך דרכה על כולנו, וכשחזרה לסוכה זה היה נראה שהיא דואגת שכל אחד ירגיש טוב טוב כמה היא שוקלת.

"איי! הרגל שלי, עטרת תשימי לב!" הפעם אני צרחתי, שוב, רגע לפני שנרדמתי.

כשעטרת דרכה על כולנו בפעם האלף בערך, החלטתי לנסות לשים לב מה הסיפור שלה, למה היא כל הזמן יוצאת ונכנסת והופכת את כולנו לשטיח שלה.

אוקי! הבנתי, זה העניין! הבנתי כשראיתי מה עטרת מחביאה בפינה של הסוכה מתחת למזרון שלה. אצלינו בבית, יש אהבה מיוחדת לסוכריות. לא סתם סוכריות, הסוכריות ג'לי האלה הצבעוניות והממש טעימות, מכירים?

כולנו מתים עליהן, או כמו שאבא אומר 'חיים עליהם'. ועכשיו פתאום אני קולט שאיכשהו לעטרת יש איזה מצבור אדיר של כאלה וכל פעם שהיא דורכת עלינו והורסת לי את השינה, היא בעצם הולכת ולוקחת לעצמה כמה סוכריות כאלה, למרות שהיא כבר צחצחה שניים. עכשיו היא החביאה את השקית בסוכה, כנראה נמאס לה לדרוך על כולנו.

כשניסיתי שוב להירדם וכששוב התבאסתי שלא מתוכננים לנו אורחים למחר, עלתה לי מחשבה בראש. לא רק שעטרת הפריעה לי לישון, היא גם הנאיבה לכולנו וחופז מזה יש לה שם המון סוכריות, היא לא תשים לב אם אני אקח לה מחר בבוקר כמה סוכריות...

אבא, אמר לי פעם שמחשבות לא כל כך מוצלחות מגיעות אלינו לפעמים כשאנחנו עייפים, כועסים או מבואסים. צריך לזכור שאנחנו עכשיו במצב רוח לא טוב ולהתעלם מהמחשבה, אבא הציע לי אז.

כמו שאתם מבינים, הפעם כל כך כעסתי על עטרת, שלא היה לי חשק להתעלם מהמחשבה של גנבת כמה סוכריות.

למחרת מצאתי את עצמי לבד בסוכה, כולם יצאו מהבית ורק אמא ואני נשארנו.

זו ההזדמנות שלי, חשבתי לעצמי, אף אחד לא ישים לב אם אקח כמה סוכריות מהשקית. הזזתי את הכיסא שהסתיר את שקית הסוכריות של עטרת וכמעט שלחתי יד, אבל אז עצרתי.

אולי למרות שהיא ממש עצבנה אתמול, זה בכל זאת לא נכון לקחת בלי רשות? תהיתי עם עצמי.

הבעיה שהרוק בפה שלי התחיל להצטבר ורמז לי שאני ממש מתגעגע לטעם המתוק של הסוכריות וגם שעטרת בכלל לא תשים לב.

שוב מצאתי את היד בדרך לשקית ושוב עצרתי את עצמי כשנזכרתי מה הבטחתי לעצמי ביום כיפור.

נראה לי שההתלבטות שלי אם לקחת את הסוכריות או לא, לקחה כמה דקות ארוכות...

"אז מה, אני מבינה שכן היו לך אורחים היום בסוכה", אמרה לי אמא כשנכנסתי הביתה.

"ממש לא", הסברתי לאמא "והאמת שזה די מבאס ומשמעם לי".

"דווקא אני ראיתי איזה אורח שבא לבקר אותך" שוב טענה אמא שזכיתי באורחים.

"על מה את מדברת, אמא? לא היה אף אחד איתי בסוכה" חצי שאלתי חצי הסברתי לאמא.

"האושפיזין של היום, יצחק, ראיתי אותו איתך עכשיו, ראיתי איך מידת הגבורה של יצחק מבקרת אותך ועוזרת לך להתגבר על החשק לקחת לעטרת כמה סוכריות."

פתאום, הפכתי להיות קצת לבן, כמו סוכריית ג'לי לבנה, זה היה מביך שאמא ראתה את כל זה.

"אורי חמוד, זה דווקא מקסים, כולנו לפעמים מתמודדים עם פיתויים, והאורח של היום יצחק שהמידה שלו היא גבורה, ממש נתן לך כח להתגבר על הפיתוי, אירחת אותו בצורה מהממת, האושפיזין ממש נכנס ללב שלך! איזה הוא הגיבור? הכובש את יצרו" ציטטה אמא ממסכת אבות.

עוד לפני שאמא סיימה את הציטוט, עטרת נכנסה הביתה ושאלה "מי רוצה סוכריות ג'לי?"

אני ואמא חייבנו... אתם בטח מבינים למה...

מידתו של יצחק אבינו, האושפיזין של היום היא הגבורה, יש לכך הרבה הסברים מיוחדים, אבל אחד מהם הוא פשוט היכולת שלו להתגבר ולהתמסר כאשר הוא הלך עם אברהם אבינו לעקדה. מישהו מהמשפחה יכול לשתף ברגע שבו גם אתם התמלאתם בגבורה?

בסוכה אמא

כשבנינו את הסוכה ואבא פרס את הכבל מאריך של המאוורר הוא ביקש בערך מיליון פעמים, לשים לב ולא להיתקל בכבל. אבא הידק את הכבל לרצפה בכל מיני דרכים, אבל בכל זאת ביקש שוב ושוב לשים לב.

אני מבטיח לכם שהקשבתי לאבא והחלטתי שאני אזהר. אני בחור די זהיר, זה נכון ששברתי לאמא כבר כמה וכמה צלחות, והמסך של המחשב נייד של יעלי נשבר בגללי. אה, וזה גם די באשמתי שהשמלה של יעלי התמלאה בכתמים של רימון בראש השנה הקודם ויש עוד כמה דברים שקרו איכשהו בגללי, אבל תאמינו לי, הכל בטעות, ממש בלי כוונה. אמרתי לכם, אני בחור די זהיר.

בכל מקרה, לקחתי ללב את מה שאבא אמר וחשבתי לעצמי, אורי, אתה לא נתקל בכבל הזה. אבל, הלילה, קרה איזה משהו קצת מעצבן.

אמא ביקשה ממני לעזור לה עם החלוקה של קערות המרק. לקחתי קערה, קערה, בשיא הזהירות, מהמטבח עד לסוכה. תאמינו לי, הייתי אלוף, טיפת מרק לא נשפכה על הרצפה ובטח שלא על אף אחד, הספיק לי מה שקרה לי לפני כמה חודשים שקערת מרק שלמה נשפכה על עטרת והיא כמעט קצצה אותי כמו בצל שהיה קצוץ במרק.

הבעיה הייתה שמרוב ריכוז ותשומת לב למרק, ומרב אושר שאני מצליח במשימה, שכחתי לשים לב לכבל של המאוורר.

הובלתי את קערת המרק האחרונה לאבא ופתאום הרגל שלי נתקעה באיזה משהו מהודק לרצפה. כן, כן, אתם מבינים נכון... זה היה הכבל מאריך.

הרגל נתקעה וקערת המרק פשוט ברחה לי מהיד, ישר לכיוון של אבא. מרוב האחריות שלי ניסיתי משהו בסגנון של קפיצה בכדי לתפוס את צלחת המרק המעופפת ותוך כדי הקפיצה המשונה הזו הפלתי את המאוורר ישר על אבא.

היה רעש גדול של מאוורר שנופל על הרצפה, בשילוב של קול ניפוץ צלחת ובשביל האווירה נשמעו גם קולות של מרק מטפטף מהחולצה של אבא ישר על המאוורר ושברי הקערה.

חוץ מהרעש הזה, אפשר לומר שבאותו רגע כולם היו בשקט, שגם זה השיא במשפחה שלנו. התבוננתי על אבא שאת המשקפיים שלו קישטו טיפות מרק, על המאוורר שהפסיק לעבוד, על מה שהיה פעם קערת מרק ובעיקר התבוננתי על אבא ואמרתי "אבא, סליחה..."

לפתע, באופן שלא הייתי יכול לנחש אבא קם ופשוט חיבק אותי חיבק ארוך ואוהב שמאוד הרגיע אותי. אבא ידע בדיוק מה אני צריך.

"מה זה?" אמא צחקה, "סוכה בתוך סוכה?"

"סוכה בתוך סוכה? אמא, על מה את מדברת?" שאלה יעלי כשהיא עושה לי את הפרצוף הקבוע שלה כשהיא חושבת אני לא מספיק זהיר.

"ברור", אמא המשיכה לצחוק "החיבוק הזה, הוא ממש סוכה. תסתכלו מסביבכם אנחנו מוקפים בדפנות של סוכה שממש מחבקות אותנו."

"בדיוק", אבא הוסיף תוך כדי שהוא מחבק. על פי הסודות של התורה, הסוכה נקראת 'אור מקיף', אור שמקיף אותנו מכל הצדדים ומעניק לנו חיבוק גדול."

"ה', לאחר בקשת הסליחה שלנו ביום הכיפורים מעניק לנו דרך הסוכה חיבוק חם ואוהב, הוא סולח על הטעויות שלנו ומראה לנו כמה הוא אוהב אותנו למרות שלפעמים אנחנו שוגים ומתבלבלים."

"וואלה" בניה התלהב, למדנו שלסוכה כשרה מספיקות שלוש דפנות, שניים ושלישית אפילו רק באורך של טפה. זה כמו חיבוק, גוף עם שתי ידיים."

בזמן שניקיתי את כל הבלאגן שקרה בגלל הכבל מאריך שהחליט להתקע לי ברגל, חשבתי לעצמי, איזה מזל שאבא שלנו בשמיים כל כך רחמן ואוהב וכמה טוב שגם אבא שלי כזה...

גם מצוות ישיבת ארץ ישראל היא מצווה שבה ה' מחבק אותנו, תוכלו לחשוב על עוד מצווה כזו? ועכשיו יש לי בשבילכם משימה מאתגרת! תוכלו להתחבק ביחד כל המשפחה?

בסוכה

אמא

זה היה בחופשת הקיץ שלנו השנה. אתם יודעים, הקורונה גרמה להרבה שינויים ולכן במקום שניסע לצפון כמו בכל שנה, מצאנו את עצמנו, כל המשפחה נופשים בירושלים.

שלא תבינו לא נכון, אני מאוד אוהב את ירושלים ותמיד שמח להתפלל בכותל ולהתבונן ביופי המיוחד של העיר של עם ישראל, אבל לעשות חופשה בירושלים? זה כבר היה נשמע לי מוגזם.

ברגע שאבא החנה את הרכב ליד הדירה בה התארחנו מיד התחילו הקיטורים. אני לא יודע איך זה אצלכם, אבל במשפחה שלנו כשאחד האחים מתחיל להתלונן, התלונות מדבקות את כולנו כמו מגפת קורונה, אתם מכירים.

הראשון היה בניה שלא מצא חן בעיניו שאנחנו בתוך עיר ולא בישוב ירוק, רננה נדבקה מיד ואמרה שמש לא מתאים לה שאין בריכה בדירה הזו. אח"כ עטרת טענה שאין איפה לטייל בירושלים וגם אני עיקמתי את הפרצוף כשהרגשתי את החום הנוראי כשיצאנו מהרכב. כשיעלי חיפשה את התיק שלה בתא המטען היא דאגה שכולנו נדע שירושלים זה לא הצפון והסיכוי שנמצא כאן איזה מעיין שווה, עם הרבה מים קרים, פשוט לא קיים. ונעם הוא עדיין ילד קטן, הוא לא התלונן, הוא פשט בבה... בקיצור, לא נעים.

לפעמים אני ממש מעריך את הסבלנות של אמא ואבא, הם פשוט הכניסו את התיקים הכבדים לדירה תוך כדי שהם שומעים את הנאומים של יעלי על כמה חשוב לשתף את הילדים בהחלטה לאן נוסעים לנופש.

אחר הצהריים כבר מצאנו את עצמנו מטיילים ב"עיר דוד".

שלא תבינו לא נכון, אני מאוד אוהב תנ"ך וזה באמת מסקרן לראות את הארמון של דוד המלך אבל בכל זאת, בנופש אמורים להנות ולכייף ולא ללמוד ולהחכים...

ירדנו בגרמי המדרגות הרבים שסובבים את עיר דוד ואת ארמון המלך וקצת דמיינתי לעצמי את דוד מהלך לו כאן ודואג לכל צורכי עם ישראל. אבל אז הגיעה ההפתעה - בתוך מנהרה שבה ירדנו עוד כמה גרמי מדרגות, פתאום אני חוטף שפריץ ענק של מים קרים!

"יעלי מה אתה עושה?" אני צועק רועד מקור. זו הייתה הכרזת מלחמה, לפני שאני מספיק לזהות את המים הרבים שנמצאים ממש בתחילת מנהרה נוספת, אמא מצטרפת לחגיגה ומתירה על בניה ומכאן העסק כבר יצא משליטה.

חגיגה גדולה של השפרכות וצהלות שמחה. מזל שבגלל הקורונה רק אנחנו היינו במנהרת המים הזו שהיא בעצם ניקבה, אחרת זו הייתה פדיחה לא קטנה.

רגע לפני שהיה ברור שאני המנצח, אבא עצר את כולנו ומכריז על "חידון המגנום".

טוב אתם בטח לא מכירים, זה קטע כזה של אבא לשאול כמה שאלות ומי שידע את התשובות יזכה בגלידת מגנום (זו הגלידה המעודפת אצלינו). האמת היא שהיה די ברור שאבא יקנה לכולם מגנום בסוף המסלול של המעיין, אבל בכל זאת שיתפנו פעולה.

"מי ידוע איך קוראים למעיין הזה?" קרא אבא בחושך הקריר. בעיה, לאף אחד מאיתנו לא היה מושג, לפתע המגנום היה נראה רחוק...

"אני אתן רמז" אבא אמר תוך כדי שהוא מאיר על נעם בפנס בכדי לראות שהוא לא שותה מהמים הללו. "המעין הזה מוזכר במסכת סוכה.."

טוב זה לא היה חכמה, בניה למד השנה מסכת סוכה והוא מיד הודיע - "השילוח!"

"נכון" קרא אבא בהתלהבות, וחשש התחיל להתגבגב בליבי שאולי רק בניה יזכה ללקק גלידה ואנחנו רק נסתכל עליו.

"ועכשיו שאלה קשה" אמא הכריזה, "למה מעיין השילוח הוא בדיוק הפוך ממה שקרה היום בבוקר כשהגענו לדירה בירושלים?"

תמיד, תמיד כשאמא מצטרפת לשאלות של אבא, זה מסבך אותנו, לא היה לי מושג למה היא מתכוונת "טוב" אמר אבא שכנראה קלט למה אמא התכוונה, ותוך כדי שהוא מדבר הוא מתקדם לאורך הניקבה ונותן לנו רמז. "מהשילוח כידוע לכם שאבו מים למצוות ניסוך המים על המזבח בחג הסוכות".

מחר תגלו האם הצלחנו לענות על החידה של אמא, אבל בינתיים, על מעיין השילוח מדובר גם בספר דברי הימים, כאשר חזקיהו המלך מתגונן מפני המלך סנחריב. לימדו את פרק לב' בספר דברי הימים ב' יש לכם רעיון כיצד הבטחון של ישעיהו בה' קשור למסר של חג הסוכות? מוזמנים לסרוק את הברקוד ולהתבונן בסרטון על השילוח

בסוכה אמא

"נכון" אמר בניה ודאג להראות לכולם שהוא שולט במסכת. "כל השנה מנסכים יין על הקורבנות אבל רק בחג הסוכות לוקחים מים, מכאן, מהשילוח ובחגיגה גדולה מעלים את המים לבית המקדש לשפוך אותם על המזבח".

אוף, אמרתי בלב, עכשיו אבא יתלהב על בניה והלכה לכולנו הגלידה. "כן", אמרה יעלי "אבל מה זה קשור לשאלה של אמא".

לא ראיתי את הפנים שלה בחושך אבל הייתי בטוח שהיא נותנת מבט בבניה ורומזת לו לא להתלהב... הצעידה במים השמיעה לא מעט רעש אבל יכולתי לשמוע את אמא מסוף התור שלנו אומרת "יפה, אז מכאן העלו מים לירושלים בצלוחית של זהב תוך כדי שמחה גדולה וחגיגות רבה, אבל בשביל מה עשו את כל זה? מה משמעות המצווה?"

"רגע" אמרתי תוך כדי שאני נעצר וגורם לעטרת להתקע בגב שלי. "אולי בסוכות רגע לפני החורף אנחנו אמורים תודה לה' על כל המים שהוא העניק לנו במהלך השנה ומבקשים ממנו שוב שיעניק לנו הרבה גשם גם בשנה החדשה."

הנה, הרגשתי שזה הרגע שהמגנום מתחיל לעשות את הדרך חזרה לכולנו. "כן, כן" אמרה עטרת ונגעה באף שלה בכדי לבדוק שלא קרה לו כלום כתוצאה מההתנגשות בגב שלי. "כשבית המקדש היה קיים, בסוכות העלו מים למזבח וכאילו אמרו בכך לה' - המים הללו שהענקת לנו השנה נתנו לנו אפשרות לשתות ולחיות", "ולהצמיח את כל היבול שאותו אנחנו אוכלים" הוסיפה אמא. "ובעצם כשעם ישראל מנסך את המים על המזבח הוא אומר תודה לה' על המים וגם מבקש ממנו מים לשנה הבאה" השלמתי.

בניה שהרגיש שהמגנום ממש בורח לו מהידיים מיד דאג לומר "נכון, בחג נידונים על המים וגם" הוא הוסיף, "המים היו מחללים בנקבים מיוחדים שבמזבח עד ממש למי התהום".

למרות העייפות של רננה היא פתאום נזכרה ואמרה בקול "השמחה של ההודיה לה' הייתה גדולה מאוד והיא נקראת שמחת בית השואבה, על שם שאיבת המים".

ההד בניקבה היה כל-כך חזק והיה נראה שמה שרננה אמרה עכשיו מגיע ממש עד למי התהום. "יפה מאוד, משפחה של גאונים" ציינה יעלי, "אבל זה עדיין לא עונה על השאלה של אמא, למה זה הפוך ממה שקרה היום בבוקר?"

אתם מכירים את זה שתוך כדי שאתה שואל שאלה אתה כבר מבין את התשובה? הרגשתי שזה בדיוק מה שקורה עכשיו ליעלי... האמת שפתאום כולנו הבננו.

הבוקר במקום להגיד תודה לאבא ואמא על החופשה שהם אירגנו לנו בחרנו להתלונן. ממעין השילוח עם ישראל העלה מים למזבח בחגיגה גדולה בכדי להודות לה' על המים שנתן לנו, קצת הפוך ממה שעשינו.

נראה לי שכולנו חשבנו את זה בלב אבל רננה אמרה את זה בקול. אבא מיד הסתובב והתיז על כולנו שפריץ ענק, "אז אם יהיו עליכם קצת מים מהשילוח אולי תתלוננו פחות" ובגלל שכבר היינו ממש בסוף הניקבה היה כבר אפשר לראות את החיוך הענק שהיה על פניו. אתם בטח יכולים לנחש שבאותו הרגע מלחמת המים חזרה בעוצמה גדולה.

בערב, כשישבנו בחצר הירושלמית ונהננו מהאוויר הצלול, יעלי נעלמה לכמה דקות ואח"כ חזרה עם שתי גלידות "מגנום" שקנתה בחנות שהייתה ליד הדירה.

היא הגישה לאבא ואמא ואמרה- "הנה, אמא ואבא, תודה רבה על החופשה הכיפית הזו" ואני הוספתי "ואנחנו מבקשים עוד אחת כזו גם בשנה הקרובה".

אתם מוזמנים להודות אחד לשני...
ממש כמו שעם ישראל מודה לה' על הגשם
בעת ניסוך המים

בסוכה אבא

"ווא! זה יוצא ממש מהמם!" התלהבה רננה, כמו שרק היא יודעת להתלהב. "כן, זה באמת מקסים" הצטרפה יעלי להתרגשות. אני אף פעם לא מבין מה ההתלהבות מבגדים או כל מיני חפצי אומנות, בגדים פשוט לובשים ובחפצים פשוט משתמשים, אין לי מושג מה כל ההתרגשות. הפעם הבנות נצצו כמו קישוטי סוכה כשהן סיימו להכין הפתעה לאבא - נרתיק מיוחד לאתרוג. הוא היה עשוי בד ובהחלט היה נראה נחמד, אבל לא הבנתי ממה כל הצהלה. אמרתי לכם... "אתה לא מבין", אמרה לי יעלי "אבא ממש יהיה מאושר לראות את הנרתיק החדש והמקושט שהכנו לו בשביל האתרוג ועוד בהפתעה."

"רגע, חסרים לי כאן עוד קצת פייטים" רננה אמרה כשהיא מחזיקה את הנרתיק המהודר. "למשפחת כהן יש כאלה, אפשר לבקש מהם" הציעה עטרת. "בעיה, הם לא בבית", אמרתי בתקווה שזה שאני עוזר להן, יחשב לי כאילו עשיתי איתם את ההפתעה. "לא נורא, ראיתי אתמול שהם הניחו חבילה כזו בסוכה שלהם, אני פשוט אכנס ואקח", המשכתי. "מה פתאום! אי אפשר לקחת בלי לבקש רשות", העירה לי רננה. "מה קרה לכן, הם תמיד מסכימים לנו בכל מה שיש להם ובטח בשביל מטרה נחמדה כמו לשמח את אבא במתנה" ניסתי לשכנע.

"זה נכון, הם בטוח יסכימו, אבל לא נראה לי שאפשר לקחת משהו ככה ללא רשות", שוב רננה הרסה לי את הרעיון. "אם הם היו בבית, הם בטוח היו מסכימים, והם אפילו ישמחו להשתתף בהפתעה כזו לאבא שלנו", שוב הפעלתי את כל כישורי השכנוע שלי.

"אבא, אם נגיד היית מכין הפתעה למישהו, נרתיק לאתרוג, והיה לך חסר משהו והיה לאחד השכנים שלא נמצא בבית והוא בטוח היה נותן לך אם הוא היה בבית, היית לוקח בלי לשאול?" שאלתי את אבא בארוחת ערב.

לא הספקתי לסיים את השאלה וחטפתי בעיטה מתחת לשולחן עם מבט מלא בזעם מיעלי. "אתה הורס את ההפתעה", לחשה לי רננה.

"אה, מעניין מאוד, נרתיק חדש לאתרוג יכול להיות כיף מאוד", חייך אבא, "אבל השאלה שלך מזכירה לי את דין 'מעמיד'".

"דין מה?" כולנו שאלנו וקיוותי שאבא ישכח את הסיפור הזה של הנרתיק לאתרוג.

"אתם זוכרים שדיברנו על כך שהסכך של הסוכה צריך להיות מדבר שגידולו מהארץ ולא מקבל טומאה נכון?" הסביר אבא.

"לדוגמה אסור לעשות סכך ממחצלת שהכינו אותה בכדי לשבת עליה, היא מקבלת טומאה מפני שהיא כמו כלי ולכן אסור לסכך בה".

"אוקיי", אמרתי, "אבל מה זה דין מעמיד ואיך זה קשור להפתעה...?" ולפני שסיימתי את המשפט חטפתי בעיטה נוספת והפעם מרננה והפעם היא לא הייתה צריכה להגיד לי שאני הורס את ההפתעה... "עלתה שאלה בין הפוסקים, האם מותר להשעין את הסכך על דבר שאינו מקבל טומאה", המשיך אבא והתפללתי שהוא לא שם לב שדיברתי על הפתעה.

"חלק מהפוסקים אומרים שאם דפנות הסוכה שלך הם מברזל או מחומר שפסול לסכך אסור להשעין עליהם את הסכך, בכדי שאנשים לא יטעו לחשוב שמותר לסכך בדבר שמקבל טומאה".

"לכן אם תסתכלו על הסוכה שלנו, תראו שמעל הברזל של הדפנות הנחנו קרשים ורק עליהם השענו את הסכך. (אבא, אמר לי לכתוב לכם שיש פוסקים שהתירו להשעין את הסכך ישיר על הברזל, ובכל מקרה בכל שאלה הלכתית צריך לשאול רב ולא לסמוך עליי. למרות שחשוב לי לומר לכם שאני די חכם).

"אה", אמרתי, "אז לקחת מהשכנים ללא רשות זה כמו להעמיד סכך בעזרת משהו פסול והסכך הוא כמו המטרה שלנו, להכין לך... בום!! אתם מבינים מה קיבלתי שוב מתחת לשולחן..."

"אפשר לומר שהסוכה מלמדת אותנו לזכור שאסור להשיג מטרות טובות בעזרת אמצעים שהם לא כל כך טובים" חייך אבא.

מה אתם חושבים? כשסוף סוף רננה הביאה לאבא את ההפתעה, אבא היה מופתע?

אבא שמח מאוד ובעיקר מכך שכולנו יחד היינו קשורים להפתעה. אבא הזכיר לנו שהפסוק

"ושמחת בחגך" כתוב בתורה דווקא על חג סוכות.

השמחה בחג, בולטת בדברים רבים, בנענועי הלולב, בשמחת בית השואבה ובפשטות

שבה אכילה ואפילו שינה, אם הם נעשים בסוכה, הם הופכים להיות מצווה.

תוכלו לשתף אחד את השני בזכרונות משמחים מחגי סוכות בעבר?

בסוכה אמר

ביום האחרון של החג, הושענא רבה, אחרי שלמדנו תורה חלק גדול מהלילה, מצאנו בבוקר על שולחן בסוכה מכתב עם חידה. בראש המכתב היה כתוב - הכנו לכם חידה מתוך כל מיני דברים שקרו לנו במהלך החג. אם תפתרו נכון תוכלו לגלות היכן נמצאת המתנה שהכנו לכם לכבוד שמחת תורה!

1. לכו לרחוב _____ שבטח בה' בעת מלחמה נגד סנחריב כשם שכאשר יוצאים מהבית לדור בסוכה מבטאים בטחון בה'.
2. ברחוב נמצאת מכולת, וליד מדף _____ שבזכותן התמלאנו במידה של אחד מהאושפיזין.
3. תמצאו קופסא של _____ (מכשיר) שבזכותו גילנו שהסוכה מחבקת אותנו.
4. בתוך הקופסא תמצאו תיבה שהקוד שלה הוא מספר השנים שעבר מאז המלחמה שבעזרתה למדנו שהסוכה היא כמו ענני כבוד. _____
5. בתיבה תמצאו פתק שאם תרטיבו אותו במעט מאוד _____ שמנסכים על המזבח בסוכות.
6. תוכלו לראות כרטיס שכתוב בו שנכנסתם להגרלה שתזכה אתכם ב_____ שמתוכה למדנו על "דין מעמיד".

פתרתם?

שילחו למייל - tty613@gmail.com

ותכנסו להגרלה

חג שמח!

חג שמח!